

χης τοῦ τρέχοντος μηνὸς ἀνοίξασα ἐν Λονδίῳ τὰς πύλας αὐτῆς μεγάλη ἱστορικὴ Ἐκθεσις τῶν Στουαρτῶν.

Τὰ ἐκθέματα ἀποτελοῦνται ἐκ πινακῶν, εἰκόνων, αὐτογράφων, ταπήτων, ἐπίπλων, ἐνδυμάτων, μεταλλίων, νομισμάτων κλπ. Ἐἴνε δὲ ὅλα ταῦτα τὰ ἐκθέματα εἰς ἄλλρον ἀξιοπεριέργα, διότι ἕκαστον αὐτῶν ἔχει καὶ τὴν ἱστορικὴν του σημασίαν.

Ἐκεῖ, δύναται τις σὺν τοῖς ἄλλοις νὰ ἴδῃ καὶ τὴν σημαίαν ἣν ὁ πρίγκιψ Καρόλος Ἐδουαρδος ἔλαβεν ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Κιλοδένου, τὸ περιφημον βιβλίον τῶν ὠρῶν τῆς Μαρίας Στουαρτης καὶ τὰ ἐνδύματα ἅτινα ἐφόρει Καρόλος ὁ Αὐτὸς βλάνων ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος.

* *

Γέρων τις πρὸ μηνὸς νυμφευθεὶς, συμβουλεύεται τὸν ἱατρὸν του :

— Ὅταν τις νυμφευθῇ εἰς ἡλικίαν 60 ἐτῶν, δύναται ν' ἀποκτήσῃ τέκνα ;

— Ἐνίοτε ἀπήνησεν ὁ ἱατρός.

— Καὶ εἰς τὰ 70 ; ἐρωτᾷ μετὰ ζωηρότητος ὁ γηραιὸς σύζυγος.

— Παντοτε, κύριε.

ΑΛΚΑΙΟΣ

Ἡ ΕΒΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΙΟΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΖΑΡΙ

(Συνέχεια).

II

Ἡ ἄρχαία Σουηδία, μετὰ τὰς δεσποδαιμονίας τῆς, μετὰ τοὺς μάγους τῆς καὶ τοὺς βουκόλακας, μετὰ τοὺς ἐξορισμοὺς, τὰς παραδόσεις καὶ τὰ χαρίεντα ἢ παράδοξα ἔθιμα, δὲν ἀπέθανε· ζῆ ἔτι ἐν μέσῳ τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ.

Πάντα ταῦτα ὅμως μόνον κατὰ τὸ πειρητικὸν αὐτῶν μέρος διεσώθησαν, ἐμπερικλείοντα πᾶλλαις καὶ τινα δόσιν μυστικισμοῦ, καὶ μὴ παραδιδάσκοντα ποσῶς τὰ χριστιανικώτατα αἰσθημάτων τῶν εὐλαβῶν σουηδῶν.

Ἡ φαντατικὴ ἐκεῖνῃ πίστις τῆς ἀρχαίας Σουηδίας δὲν ἔχει πλέον διὰ τὴν νέαν εἰμὴ φιλολογικὴν μόνον ἀξίαν· ὑπάρχουσιν ἐν τούτοις μεμονωμέναι τινὲς ἐπαρχαίαι ἐν αἷς διατηροῦνται ἔτι πολλὰ τῶν ἀρχαίων ἔθιμων.

Πάντοτε οἱ Σουηδοὶ ἐμιλοῦσι περὶ τοῦ Θωρ, τοῦ θεοῦ τῆς βροντῆς καὶ τῆς δυνάμεως, τοῦ Φράϋρ, ἀντιπροσώπου τῆς γηίνης γονιμότητος καὶ τῆς ἀδελφῆς του Φράϊας, θεᾶς τοῦ ἔρωτος, ὡς καὶ περὶ τῆς Οὐλλης, τῆς μαχίστης τῶν δατῶν.

Ἐπίσης ἀναφέρουσιν ὅτι τὸ κομψότερον καὶ στερεότερον τῶν μνημείων εἶνε ἡ γέφυρα Βιφρώστη ἣν οἱ θεοὶ κατασκεύασαν καὶ ἐξωγράφησαν ἵνα καταβῶσι δι' αὐτῆς εἰς τὴν γῆν, καὶ ἦν οἱ ἄνθρωποι ἀποκαλοῦσιν οὐράμιον τόξον.

Δὲν ἔχουσι λησμονηθῆ ὁ Τῦρ, ὁ θεὸς τοῦ πολέμου, οὔτε ὁ κραταῖος Ὀδὲν, οὔτε ὁ θεὸς τῆς εὐγλωττίας Βραξίης, καὶ τόσο ἄλλοι !

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἥρωες καὶ τὰ κατορθώματά των εὐρίσκουσι θέσιν εἰς τὰ ἄσματα τοῦ χοροῦ, τὰς φῶδας καὶ τὴν ποίησιν τῆς χώρας, ἐξ ακολουθούντες, τρόπον τινα, νὰ ζῶσι μεμονωμένοι, καὶ ἀρεσκόμενοι ἀνά εἰς ἢ κατὰ συμπλέγματα νὰ διερχῶνται τοῦ εὐφαντάστου καὶ ζωηροῦ πνεύματος τῶν ποιητῶν τοῦ Βορρά.

III

Ἡ ἑπαυλις ἐν ἡ εἶδομεν εἰσελθόντας τὸν Ἑρρίκον καὶ τὴν Λιέδαν κείται εἰς μίαν τῶν λαμπροτέρων χωρῶν τῆς μεσημβρινῆς Σουηδίας.

Χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς δεκάτης τετάρτης ἑκατονταετηρίδος ἀλλὰ, χάρις εἰς τὴν φραντίδα τῶν κατὰ καιροὺς ἰδιοκτητῶν αὐτῆς εὐρίσκεται ἔτι εἰς πολλὰ καλὴν κατάστασιν, εἰς δὲ μόνον τῶν πύργων τῆς ἔχει ἐρειπωθῆ, ὡσεὶ ἵνα ἀνακαλῆ εἰς τὴν μνήμην τὰ πολυάριθμα ἔτη ἅτινα τὸ κτίριον εἶδε διαδάντα πρὸ αὐτοῦ.

Ἡ λίμνη τῆς Στορζόνης ἀπλοῦται κάτωθεν τῆς ἐπαύλειος, ἣν περικλείει τὸ ὄρος Ἀρεκυτάν, πάντοτε κεκαλλυμμένον ὑπὸ χιόνος—παταχῶθεν ἐκτείνονται δάση ἐξ ἐλάτων, καὶ περικαλλεῖς ἀτραποὶ, διασχίζουσαι τὸ βραχυῶδες ἔδαφος, ἄγουσιν ἐν μικρῷ χρόνῳ δικαστήματι εἰς τοὺς καταρράκτας τοῦ Ταννφόρτεν.

Πέραν εἰς τὸ βάθος, ἐπὶ τῶν ὄχθων τῆς λίμνης διακρίνεται ἡ εὐμορφος πύλις τῆς Ουπερτούνδης, καλυπτομένη ἐν μέρει ὑπὸ τῶν δένδρων τῆς νήτου Φρεζόνης· ἡ νήσος αὕτη παλαιῶθεν ἐθεωρεῖτο ὡς ἁγία, ὡς γιγάντειος λίθινος βωμὸς ἔθθα οἱ κάτοικοι τῶν πέριξ ἐτέλουσαν τὴν πρὸς τοὺς Θεοὺς των λατρείαν, καὶ πρὸ τοῦ ὁποίου ἀργότερον οἱ κάτοικοι ἠσπάσθησαν ἐπιστήμως τὸν χριστιανισμόν.

Ὁ κ. Μάγνος Δεστοῦρ, ὁ κάτοχος τῆς ἑπαύλειος τῆς λίμνης, ἣτις καλεῖται παρ' ὄλων οὕτω ἀπὸ πολλῶν αἰῶνων καὶ ἦς τὸ πραγματικὸν ἔνομα εἶνε: ἑπαυλις Δεστοῦρ, κατήγετο ἐξ οἴκου ἀρχαίου ἀναγομένου εἰς τοὺς χρόνους τῆς βασιλείσης Μαργαρίτας· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γουσταύου Βάζα, δύο μετέπειτα αἰῶνας καὶ κατὰ τὴν ὀλιγοχρόνιον βασιλείαν τοῦ Ἑρρίκου ΙΔ', ὁ οἶκος Δεστοῦρ κατηγορηθεὶς ἀδικῶς ἐπὶ ἐγκλήματι καθοσιώσεως, ἀπεγυμνώθη πάσης αὐτοῦ τῆς περιουσίας.

Ἡ ἑπαυλις αὕτη τῶν Δεστοῦρ, μεγαλοπρεπῶς ἐπισκευασθεῖσα ὑπὸ τοῦ νέου βασιλέως Ἑρρίκου, ἐδόθη παρ' αὐτοῦ εἰς τινα τῶν ἐχθρῶν τοῦ οἴκου ὅστις τὴν ἐπώλησεν. — Ἐκτοτε, ἐπὶ τρεῖς ὄλους αἰῶνας, περιήρητο ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα, προτοῦ ἔτι εἰς Δεστοῦρ ἀναλάβῃ τὴν ἐπ' αὐτῆς κατοχὴν. — Δὲν ἔφερε πλέον τὴν παλαιάν τῆς ὀνομασίαν ἀλλ' ἐκαλεῖτο ἀπλῶς ἡ ἑπαυλις τῆς λίμνης.

Ἐπὶ μακρὸν χρόνον οἱ Δεστοῦρ, μεθ' ὄλην των τὴν σχετικὴν πενίαν, ἐτήρησαν τὴν κοινωνικὴν των θέσιν ἀποσυρθέντες εἰς μικρὰ δικαστήματα· οἱ υἱοὶ εἰσῆλθον εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ· τινὲς τῶν θυγατέρων ἔλαβον ὡς συζύγους ἐξαδέλφους των, ἐν ᾧ ἄλλῃ ἐμένον ἄγαμοι· Ὁ οἶκος ὅλον ἐν ἐσμικρύνετο.

Ἐπὶ ἓνα περίπου αἰῶνα οἱ Δεστοῦρ ἐπεδέθησαν εἰς τὸ ἐμπόριον, ἐλπίζοντες ἕκαστος διὰ τὴν ἡδύνατον εἰς αὐτοῦ τοῦ τρόπου ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἀρχαίαν των οἰκονομικὴν κοίτιδα.

Ἄλλ' οὐδεὶς τὸ ἐπέτυχεν.

Ὁ Μάγνος Δεστοῦρ, ὁ τελευταῖος γόνος τοῦ ὀνόμα

τος τούτου, συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ μεταφέρῃ πίσσαν εἰς Ἀμερικὴν.

Ἀπῆλθε μετὰ τῆς νεαρᾶς του συζύγου ἐκ Λαπωνίας, ἔνθα κατώκει ἀπὸ πολλοῦ. Συνέστησε πλησίον τοῦ Ρίου Ἰανείου μικρὰν ἀποθήκην διὰ τὰς κομιστένας αὐτῷ παστέτης τῆς πίσσης, ἀποθήκην ἣν ταχέως ἀντικατέστησε δι' ἄλλης μεγαλειτέρας — καὶ μετὰ εἰκοσαετίας ἦτο κάτοχος κολοσιαιᾶς περιουσίας.

Τὸ μόνον του τέκνον, ὅπερ ἦτο κόρη, ἐγεννήθη ὑπὸ τὸν θερμὸν ἥλιον τῆς Βραζιλίας· ὀνομάσθη Λιέδα, ὡς ἐκαλεῖτο καὶ ἡ ἐκ πατρὸς μάμμη τῆς, καὶ ἀνετράφη ὡς ἀληθῆς Σουηδῆ.

Ἔσχε τὴν ἀτυχίαν νὰ χάσῃ ταχέως, μετὰ τὴν ἐν Βραζιλίᾳ ἐγκατάστασίν του, τὴν νεαρὰν του σύζυγον, μὴ δύνηθείσαν νὰ ἐξοικειωθῇ πρὸς τὸ κλίμα τοῦ τόπου. Εἰς οὐδένα ἠθέλησε νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν ἀνατροφήν τῆς θυγατρὸς του, ἀλλ' ὁ ἴδιος ἀνέλαβε μετὰ ζέσεως αὐτὰ κατ' αὐτήν.

Ὁ πόσις τῆς γεννήσεως τῆς Λιέδας, αἱ παραδόσεις τοῦ Βορρᾶ ἃς ὁ πατὴρ τῆ διηγείτο, ἐδημιούργησαν ἐν αὐτῇ φαντασίαν διάπυρον ἄμα καὶ μυστικὴν.

Ἡ νεανίς ὠνειροπόλει πάντοτε τὴν γιόνα ταύτην ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ· ἐρέμβαζε μεγάλας λευκάς πεδιάδας ὑπνωττούσας ὑπὸ οὐρανὸν κυανοῦν, φορεῖα ἀθροῦθως ὀλισθαίνοντα, συρρέμενα ὑπὸ ἐλάφων — ἐδημιούργει φανταστικὰς τοποθεσίας ἔνθα, ἐπὶ ὀρέων ὑψηλῶν μέχρι νεφῶν, δάση ἐλάτων ὑπὸ τῆς σελήνης φωτιζόμενα παρείχον ἄσπλον εἰς τοὺς Θεοὺς καὶ τὰς Θεῆς τῆς Σουηδίας, ἐνῶ, παρὰ τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν, περιεφέροντο, ψιθυρίζοντα ταπεινοφώνως, τὰ νεαρὰ ζεύγη τῶν ἐρωτικῶν μύθων.

Μάτην ὁ ἥλιος τοῦ Ρίου ἤνοιγεν ἄνθη ὠραία καὶ ζωηρόχροα, μάτην ἐχρυσίζει τὰ κύματα τοῦ ὄρμου τὰ θραυόμενα ἐπὶ τῶν δύο πελωρίων βράχων τῶν περικλειόντων αὐτὸν· ἡ νεανίς ἔμενεν ἀδιάφορος εἰς ὅλα ταῦτα.

Τὰ πλοῦτῃ τοῦ κ. Μάγνου — αὐτὸ τὸ ἀπλοῦν ὄνομα ἐτήρει ἤδη, ὡς καὶ πάντες οἱ Δεστοῦρ ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐπαδίδοντο εἰς τὸ ἐμπόριον — τῷ ἐπέστρεψαν νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρον τῆς ἀνακτῆσεως τῆς ἐπαύλευσις ὅπερ ἐπὶ τρεῖς ὅλους αἰῶνας ἔμενεν ἀπραγματοποίητον.

Ἡ ἑκαυλις τῶρα ἀνῆκεν εἰς τινὰ ξέγον, μαγευθέντα ἐκ τοῦ κάλλους αὐτῆς, ἀλλ' ὄν τὸ κλίμα ἠνάγκαζεν ἡδὴ ν' ἀπομακρυνθῇ τῆς ἰδιοκτησίας του· παρεχώρησε λοιπὸν μετ' ἄκρας προθυμίας τὸ κτῆμα πρὸς τὸν κ. Δεστοῦρ. Ἡ Λιέδα τότε ἦτο εἰκοσαετίας.

Τὸ πλοῖον τὸ ἐπαναφέρων εἰς Σουηδίαν τὸν πατέρα καὶ τὴν κόρην ἐδέχθη καθ' ὁδὸν ἕνα ἐπιβάτην, τὸν Ἑρρίκον Ὀσμόνδον, νεαρὸν Γάλλον ἀπόφοιτον τοῦ παρισίνου Προτύπου Λυκείου, ἐκ τοῦ τμήματος τῶν ἐπιστημῶν.

Ἡ μήτηρ τοῦ νεανίου τούτου εἶχε καταγοητευθῇ ἐκ τῆς Σουηδίας ὅτε ἄλλοτε ἐταξείδευσεν ἀνά τὰς χώρας τοῦ Βορρᾶ, μετὰ τὸν γάμον τῆς· ἀπεφάσισεν, ἐάν ποτε ἀπέκτα υἱόν, νὰ τὸν ὀνομάσῃ Ἑρρίκον. Ἀποκτῆσασα τοιοῦτον, τὸν ἔφερε συγχάκις, κατὰ τὰς διακοπὰς, εἰς Σουηδίαν καὶ Νορβηγίαν.

Ὅτε ὁ Ἑρρίκος εἰσῆλθεν εἰς τὸ Πρότυπον Λυκεῖον, ἡ κυρία Ὀσμόνδου ἦτο ἤδη χήρα ἀπὸ τινων ἐτῶν φιλάθενος οὐσα, προέβλεπε τὸ προσεχές αὐτῆς τέλος· καὶ πράγματι, μετὰ παρέλευσιν ἑξ μηνῶν ἡ κυρία Ὀσμόνδου ἀπέθανεν.

Ὁ Ἑρρίκος, διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὅστις τὸν κατέβλησε, κατέστη ἀνεξέχρητος καὶ ὁ μόνος κάτοχος

τῆς μικρᾶς τῶν γονέων του περιουσίας· ἀλλ' ἐκεῖνος, ἀντὶ νὰ παρὰμελήσῃ τὰς σπουδὰς του, ἐξηκολούθησεν ἐπιμελῶς αὐτὰς μέχρι τέλους.

Τότε ἐπαδόθη εἰς ταξείδια ἐπὶ διαφόρων μερῶν τῆς μεσημβρίας καὶ τοῦ βορρᾶ, κάμων ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας, στήνων τὴν σκηνὴν του εἰς τὸν ἕνα καὶ ἄλλον τόπον, ἔνθα παρέμεγεν ὀλίγον ἢ πολὺ, ἀναλόγως τῆς σημαντικότητος καὶ διαρκείας τῶν ἐργασιῶν του.

Ὅτε συνήνησεν τὸν κύριον καὶ τὴν δεσποινίδα Δεστοῦρ, ἐπανήρχετο εἰς Σουηδίαν μετὰ τὴν πρόθεσιν νὰ ἐγκαταστῇ ἐκεῖ ἐπὶ τινὰς μῆνας.

(ἀκολουθεῖ.)

ΧΟΥΑΪΔΤΣΑΠΕΛ

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

III

Φιὰς καὶ κρύος, ἐν μέσῳ τοῦ βαρέος ζόφου ὑψοῦται ὁ μακρὸς τοῖχος τοῦ κατηροῦς καταστήματος, ὅπερ ὀνομάζομεν, ἡμεῖς οἱ Ἀγγλοὶ, αἰκὸν τῶν πτωχῶν»... Ἡ γυνὴ αὐτῆ, προσψαύουσα ἐν τῇ πορείᾳ αὐτῆς τὸν τοῖχον τοῦτον, αἰσθάνεται ἀνατριχίασιν· ἐσκέπτετο... Ἀδιάφορον, ἦτον ἀπλῶς σκέψις! Αἶφνης ὁ πούς αὐτῆς προσκρούει πρὸς πρᾶγμα παράδοξον, ὑγρὸν, μαλακόν, καὶ ἡ ἀνατριχίσις τῆς γυναικὸς μετατρέπεται εἰς φοικὴν τρόμου. Ὁ ἐλεγε τις ὅτι, ὅπως τὴν τρομάξῃ, ὁ θορυβώδης πηλὸς εἶχε συνεπισωρευθῇ εἰς εἰδεχθῆ μάζαν, οὐχὶ ἀνθρώπινον, ἀναμφιβόλως, ἀλλὰ ζῶσαν. Ἔρπον, τὸ πρᾶγμα, ὅτι δῆποτε καὶ ἂν ἦτο, ὅπερ ἔψαυσεν ὁ πούς αὐτῆς, ἤρξατο νὰ κινῆται· οὕτω συνταράσσεται τὸ χῶμα τὸ καλύπτον σκαλοπιὰν ὅταν ὁ ἀσπλάξ θέλῃ νὰ ἐξέλθῃ· οὕτω μᾶλλον περιδιεῖται ἐν ἀπαισίῳ βόμβῳ σπῆνος μεγάλων μαύρων μυῶν βιβρωσκουσῶν θηησιμαίον, καὶ τὸ πρᾶγμα τοῦτο ἐφαίνεται νὰ ἐζῆ· ὁ τρομακτικὸς σωρὸς οὗτος ἀπετέλει εἶδος τι τερατώδους ἀτομικότητος... Ἡ μυξώδης αὐτῆ μάζα εἰδεχθῶς ἠγορθῶθη· ἠρέμα ἀφῆκε νὰ πέσωσι περὶ αὐτήν, ἐν τῷ πληρῷ, ἐν τῷ ῥύακι, οὐκ οἶδα ὅποια ἄμορρα ῥάκη ἐν προκεχωρηκυῖα σκέψει. Τότε, ἀμέσως, ἐκ τοῦ μισροῦ τούτου σωροῦ ἀνέθορε κεφαλὴ ἀνθρώπινος, μία ὑπαρξίς ἀνευ γένους· περὶ ἧς οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ εἴπῃ: «εἶνε ἀνὴρ ἢ εἶνε γυνή», διότι ἦτο βδελυρὸν σμίγμα ἀμοφτέρων· ἡ μόνη ἐκφρασίς τῆς φυσιογνωμίας ταύτης ἦτον ἀγρία πεινα ἐκδηλουμένη εἰς φλόγας αἰτίνες ἀνεπιπόνητο ἐκ δύο ἀγρίων ὀφθαλμῶν θηριωδεστέρων καὶ αὐτῶν τῶν μεγάλων λύκων τῶν πεινῶντων κατὰ τὸν χειμῶνα. Ζοφερά, στογνῆ, ἀκίνητος, ἡ ὄψις αὐτῆ ἢ ἀνευ γένους ἠγορθῶθη πρὸς τὸν οὐρανόν, ἀτενίζουσα ἀσκαροδαμυκτεῖ τὴν βροχεράν, μελαγγολικὴν, ἄπειρον νύκτα. Ἡ ζωὴ τοῦ Λουδίνου ἐξηκολούθει σφύζουσα περίξ χωρὶς καὶ νὰ παρατηρήσῃ τὸ πρᾶγμα τοῦτο ὅπερ ἐφαίνετο ἀπλῶς ὡς ὄγκος πηλοῦ πρὸς τὸν τοῖχον.